

Datum van inontvangstneming : 18/12/2025

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-696/25 – 1

Zaak C-696/25

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

4 november 2025

Verwijzende rechter:

Oberste Gerichtshof (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

23 oktober 2025

Verzoekende partij:

KJ

Verwerende partij:

Slovensko zavarovalno združenje

Het Oberste Gerichtshof (OGH) (hoogste rechterlijke instantie, Oostenrijk; hierna: „verwijzende rechter”) heeft [OMISSIS] in de zaak van verzoekende partij KJ [OMISSIS] (hierna: „verzoeker”), vertegenwoordigd door [OMISSIS], tegen verwerende partij Slovensko zavarovalno združenje, Ljubljana, [OMISSIS] Slovenië (hierna: „verweerster”), vertegenwoordigd door [OMISSIS], betreffende 27 788,97 EUR plus rente en kosten, in de procedure over verzoekers beroep in „Revision” tegen het arrest van het Oberlandesgericht Linz (hoogste rechterlijke instantie van de deelstaat Oberösterreich, Oostenrijk) als appelrechter van 28 april 2025, [OMISSIS] waarbij het vonnis van het Landesgericht Salzburg (rechter in eerste aanleg voor civiele zaken Salzburg, Oostenrijk) van 26 maart 2025 [OMISSIS] naar aanleiding van verzoekers hoger beroep is bevestigd, tijdens een gesloten zitting de volgende

beslissing

gegeven:

I. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wordt krachtens artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1) Is een schadevergoedingsorgaan als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2009/103/EG betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid (geconsolideerde versie), als garantiefonds van de lidstaat waar het voertuig gewoonlijk is gestald, waartegen een vordering betreffende een door dit voertuig in een andere lidstaat veroorzaakte materiële schade is ingesteld, tevens een verzekeraar in de zin van artikel 11, lid 1, en artikel 13, lid 2, van verordening (EU) nr. 1215/2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken?

2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord:

Is het voor een beroep op de bijzondere bevoegdheid volgens artikel 11, lid 1, en artikel 13, lid 2, van verordening nr. 1215/2012 in het geval van een vordering tegen een schadevergoedingsorgaan als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2009/103, voldoende dat verzoeker betoogt dat een rechtstreekse vordering tegen het schadevergoedingsorgaan bestaat en dit orgaan niet betwist dat een rechtstreekse vordering mogelijk is?

II. [OMISSIS] [schorsing van de procedure]

Motivering:

1. Feiten

- 1 Verzoeker die woonachtig is in het arrondissement van de rechter in eerste aanleg was op 11 oktober 2024 op een Kroatische autosnelweg betrokken bij een verkeersongeval met een in Slovenië geregistreerd voertuig dat echter op het tijdstip van het ongeval niet tegen wettelijke aansprakelijkheid verzekerd was. Verzoekers voertuig heeft daarbij schade opgelopen.

2. Argumenten van partijen

- 2 **Verzoeker** vordert schadevergoeding van verweerster. Wat de bevoegdheid betreft baseert hij zich op artikel 13, lid 2, juncto artikel 11, lid 1, onder b), van verordening nr. 1215/2012 (Brussel I bis-verordening). Verweerster is als Sloveens garantiefonds in plaats van een wettelijke aansprakelijkheidsverzekeraar (hierna: „WA-verzekeraar”) en op dezelfde wijze aansprakelijk. Verzoeker moet als de over het algemeen zwakkere partij worden beschermd, hetgeen ook blijkt uit overweging 53 van richtlijn 2009/103. In casu is het ongeval te wijten aan de schuld van de bestuurder van het in Slovenië geregistreerde voertuig.

- 3 **Verweerster** concludeert tot afwijzing van de vordering op grond van het ontbreken van internationale bevoegdheid, subsidiair op grond van de inhoud van de vordering. Zij is geen verzekeringsonderneming zodat de verzekeringsbepalingen van verordening nr. 1215/2012 niet van toepassing zijn. Overweging 53 van richtlijn 2009/103 omvat geen bevoegdheidsregel. In casu is de vordering ongerechtvaardigd omdat het ongeval alleen aan de schuld van verzoeker te wijten is. Verweerster betwist niet dat een rechtstreekse vordering in beginsel mogelijk is.

3. Voorafgaande procedure

- 4 **Omstreden** is thans uitsluitend de vraag van de **internationale bevoegdheid**.
- 5 De **rechter in eerste aanleg** heeft de vordering afgewezen op grond dat hij niet internationaal bevoegd is. Artikel 13, lid 2, juncto artikel 11, lid 1, onder b), van verordening nr. 1215/2012 ziet niet op vorderingen tegen een schadevergoedingsorgaan die met geen enkele bij het ongeval partij een contractuele betrekking heeft en evenmin door hen wordt vergoed.
- 6 De **appelrechter** heeft deze uitspraak bevestigd. Een persoon die geen verzekeringsonderneming exploiteert, is ook geen „verzekeraar” in de zin van verordening nr. 1215/2012. Artikel 25, lid 1, van richtlijn 2009/103 waarborgt dat in een geval als het onderhavige de benadeelde een verzoek tot schadevergoeding kan indienen bij het schadevergoedingsorgaan in de lidstaat van zijn woonplaats, zodat hij geen verdergaande rechtsbescherming behoeft in die lidstaat.
- 7 De **verwijzende rechter** moet uitspraak doen op **een door verzoeker ingesteld beroep in „Revision”**, waarbij wordt verzocht om een beslissing houdende bevestiging dat de Oostenrijkse gerechten bevoegd zijn. Verzoeker handhaaft zijn standpunt dat de bevoegdheidsgrond van het gerecht van de woonplaats van de eiser (forum actoris) als bedoeld in artikel 13, lid 2, juncto artikel 11, lid 1, lid b), van toepassing is. Verweerster heeft niet slechts een ondersteunende functie maar neemt de plaats in van een WA-verzekeraar. Verzoeker is ten opzichte van verweerster de „zwakkere” partij in de zin van de rechtspraak van het Hof.
- 8 Verweerster deelt in **haar conclusie ten aanzien van het beroep in „Revision”** de rechtsopvatting van de appelrechter.

4. Rechtsgronden

- 9 4.1. Artikel 11, lid 1, onder b), en artikel 13, lid 2, van verordening nr. 1215/2012 luiden als volgt:

„Artikel 11

1. De verzekeraar met woonplaats op het grondgebied van een lidstaat, kan worden opgeroepen:

b) in een andere lidstaat, indien het een vordering van de verzekeringnemer, de verzekerde of een begunstigde betreft, voor het gerecht van de woonplaats van de eiser, [...]

Artikel 13

2. De artikelen 10, 11 en 12 zijn van toepassing op de vordering die door de getroffen rechtstreeks tegen de verzekeraar wordt ingesteld, indien de rechtstreekse vordering mogelijk is.”

- 10 Uit deze bepalingen, die reeds waren opgenomen in verordening (EG) nr. 44/2001 (Brussel I-verordening), leidt het Hof in zijn vaste rechtspraak af dat het slachtoffer een rechtstreekse vordering die volgens het toepasselijke recht openstaat, bij het gerecht van zijn woonplaats kan instellen tegen de WA-verzekeraar van de tegenpartij (arresten van 13 december 2007, FBTO Schadeverzekeringen, C-463/06, EU:C:2007:792, en 20 juli 2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576).
- 11 4.2. Richtlijn 2009/103 luidt in de geconsolideerde versie (dus gelezen in samenhang met de bij richtlijn (EU) 2021/2118 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2021 tot wijziging van richtlijn 2009/103/EG betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid) voor zover hier relevant:

„Overweging 14

Er moet worden bepaald dat een orgaan waarborgt dat het slachtoffer schadevergoeding ontvangt ingeval het voertuig dat het ongeval heeft veroorzaakt, niet is verzekerd of niet is geïdentificeerd. Het is van belang voor te schrijven dat het slachtoffer van een dergelijk ongeval zich rechtstreeks kan wenden tot dit orgaan als eerste contactpunt. De lidstaten moet evenwel de mogelijkheid worden gegeven om bepaalde beperkte uitsluitingen toe te passen met betrekking tot de tussenkomst van dit orgaan en te bepalen dat de vergoeding van materiële schade, veroorzaakt door een niet-geïdentificeerd voertuig, gezien het gevaar van bedrog, mag worden beperkt of uitgesloten.

Overweging 18

In geval van een door een niet-verzekerd voertuig veroorzaakt ongeval is het orgaan voor de vergoeding van slachtoffers van ongevallen veroorzaakt door niet verzekerde of niet-geïdentificeerde voertuigen beter dan het slachtoffer in staat verhaal te nemen op degene die aansprakelijk is. Derhalve dient te worden bepaald dat dit orgaan niet kan eisen dat het slachtoffer voor het

verkrijgen van schadevergoeding aantoont dat de veroorzaker van het ongeval niet kan of niet wil betalen.

Overweging 53

Indien de verzekeringsonderneming van het motorrijtuig niet kan worden geïdentificeerd dient te worden bepaald dat de uiteindelijke schuldenaar van de aan de benadeelde uitbetaalde schadevergoeding het hiertoe ingestelde garantiefonds is van de lidstaat waar het niet-verzekerde voertuig waarmee het ongeval is veroorzaakt, gewoonlijk is gestald. Indien het motorrijtuig niet kan worden geïdentificeerd moet worden bepaald dat de uiteindelijke schuldenaar het hiertoe ingestelde garantiefonds is van de lidstaat van het ongeval.

Artikel 10 – Schadevergoedingsorgaan

1. Elke lidstaat stelt een orgaan in of erkent een orgaan dat tot taak heeft materiële schade en lichamelijk letsel die zijn veroorzaakt door een niet-geïdentificeerd voertuig of een voertuig waarvoor niet aan de in artikel 3 bedoelde verzekeringsplicht is voldaan, ten minste binnen de grenzen van de verplichte verzekering te vergoeden.

De eerste alinea doet geen afbreuk aan het recht van de lidstaten om aan de vergoeding door dit orgaan al dan niet een subsidiair karakter te geven, noch aan het recht van de lidstaten om het verhaal te regelen tussen dit orgaan en degene of degenen die aansprakelijk is of zijn voor het ongeval en andere verzekeraars of socialezekerheidsorganen die gehouden zijn de benadeelde ter zake van hetzelfde ongeval te vergoeden. De lidstaten mogen het orgaan evenwel niet toestaan aan de uitkering van de schadevergoeding de voorwaarde te verbinden dat de benadeelde op enigerlei wijze aantoont dat de aansprakelijke persoon niet kan of niet wil betalen.

2. Het slachtoffer kan zich in ieder geval rechtstreeks tot dit orgaan wenden; het orgaan is verplicht aan de hand van de inlichtingen die het op zijn verzoek van het slachtoffer heeft gekregen, een met redenen omkleed antwoord met betrekking tot de betaling van een vergoeding te geven.

De lidstaten kunnen evenwel van vergoeding door dit orgaan uitsluiten degenen die geheel vrijwillig plaats hebben genomen in het voertuig dat de schade heeft veroorzaakt, wanneer het orgaan kan bewijzen dat zij wisten dat het voertuig niet verzekerd was.

3. De lidstaten kunnen in geval van materiële schade die door een niet-geïdentificeerd voertuig is veroorzaakt, de vergoeding door dit orgaan beperken of uitsluiten. [...]

Artikel 18 – Rechtstreekse vordering

De lidstaten dragen er zorg voor dat personen die materiële schade of lichamelijk letsel hebben geleden welke is veroorzaakt door een voertuig dat door een in artikel 3, bedoelde verzekering is gedekt, tegen de verzekeringsonderneming van de wettelijk aansprakelijke partij een rechtstreekse vordering kunnen instellen.

Artikel 25 – Schadevergoeding

1. Indien het voertuig niet kan worden geïdentificeerd of de verzekeringsonderneming binnen twee maanden na het ongeval niet kan worden geïdentificeerd, kan de benadeelde een verzoek tot schadevergoeding indienen bij het schadevergoedingsorgaan in zijn lidstaat van woonplaats. De vergoeding wordt uitgekeerd overeenkomstig het bepaalde in de artikelen 9 en 10. Het schadevergoedingsorgaan kan zich onder de voorwaarden van artikel 24, lid 2, verhalen:

- a) indien de verzekeringsonderneming niet kan worden geïdentificeerd: op het garantiefonds van de lidstaat waar het voertuig gewoonlijk gestald is;
- b) indien het betrokken voertuig niet kan worden geïdentificeerd: op het garantiefonds van de lidstaat waar het ongeval zich heeft voorgedaan;
- c) indien het gaat om een voertuig uit een derde land: op het garantiefonds van de lidstaat waar het ongeval zich heeft voorgedaan.”

- 12 4.3. Het Oostenrijkse Bundesgesetz über die Entschädigung von Verkehrsopfern, BGBl I 37/2007 (federale wet betreffende de schadevergoeding voor verkeersslachtoffers; hierna: „VOEG”), in de geldende versie, waarbij de in punt 4.2. vermelde richtlijn is omgezet, bepaalt onder meer dat de vakorganisatie van verzekeringsondernemingen fungeert als schadevergoedingsorgaan in de zin van de richtlijn.

Schadevergoeding bij het ontbreken van een WA-verzekeraar

§ 4. (1) De vakorganisatie dient schadevergoeding uit te keren voor lichamelijk letsel en materiële schade die in het binnenland is veroorzaakt door een voertuig dat volgens de verkeersvoorschriften verzekeringsplichtig is, indien

1. ondanks de bestaande verzekeringsplicht er geen verzekeringsovereenkomst bestond [...].

(2) De vakorganisatie dient de in lid 1 vergoedingen uit te keren alsof deze gebaseerd zijn op een schadevergoedingsclaim van het verkeersslachtoffer en op het bestaan van een motorrijtuigenverzekering in het kader van de in de verkeersvoorschriften vastgestelde verzekeringsplicht. Indien de vakorganisatie zijn dekkingsplicht betwist, kan hij tegen

schadevergoedingsclaim niet aanvoeren dat een aansprakelijke persoon schadevergoeding moet betalen of dat een WA-verzekeraar moet instaan.

§ 9. De vakorganisatie dient als schadevergoedingsorgaan personen met een binnenlandse woonplaats (zetel) in de in § 4, lid 1, punten 1 en 2, genoemde gevallen, overeenkomstig en binnen de grenzen van deze schadevergoedingsplicht, schadevergoeding uit te keren, wanneer de schade in een andere EER-staat is veroorzaakt.

5. Eerste prejudiciële vraag

- 13 5.1. Artikel 10 en volgende van verordening nr. 1215/2012 hebben volgens de duidelijke bewoordingen ervan alleen betrekking op „verzekeringszaken”. Dat geldt ook voor de rechtstreekse vordering tegen de WA-verzekeraar uit hoofde van artikel 13, lid 2, juncto artikel 11, lid 1, onder b), van verordening nr. 1215/2012. Derhalve is deze bepaling in beginsel niet van toepassing op vorderingen tegen andere personen, zoals de houder van een motorvoertuig [OGH, 2 Ob 189/18k SZ 2018/89; zo ook BGH (Bundesgerichtshof, hoogste federale rechter in burgerlijke en strafzaken, Duitsland), VI ZR 279/14)]. Dit komt overeen met het door het Hof benadrukte doel van de bijzondere voorschriften in verzekeringszaken om de (betrokken) tegenpartij van de verzekeraar als de over het algemeen zwakke partij bijzondere bescherming door bevoegdheidsregels te waarborgen (arresten van 13 december 2007, FBTO Schadeverzekeringen, C-463/06, EU:C:2007:792; 31 januari 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, punt 39, en 30 april 2025, Mutua Madrileña Automovilista, C-536/23, EU:C:2025:293, punt 27).
- 14 5.2. In het onderhavige geval baseert verzoeker zich op het feit dat verweerster (een garantiefonds) aansprakelijk is als een WA-verzekeraar. Derhalve rijst de vraag of de bevoegdheidsregel bedoeld in artikel 13, lid 2, juncto artikel 11, lid 1, onder b), van verordening nr. 1215/2012 ook in casu van toepassing is.
- 15 5.2.1. Uit een letterlijke uitlegging van de genoemde bepalingen zou kunnen volgen dat alleen personen die daadwerkelijk een verzekeringsonderneming exploiteren, als „verzekeraar” moeten worden beschouwd. Dit is hier niet het geval omdat verweerster geen verzekeringsdiensten voor andere personen aanbiedt, maar tegen haar een vordering is ingesteld als bevoegd orgaan voor vergoedingen voor door niet verzekerde voertuigen veroorzaakte schade in de zin van artikel 10 van richtlijn 2009/103.
- 16 In de – voor zover te overzien – overgrote deel van de rechtswetenschappelijke literatuur overheerst de opvatting dat organen die slechts de communicatie met de verzekeraar vereenvoudigen en als zijn uitkeringsorgaan optreden – zoals bijvoorbeeld het „groene kaart bureau” in het kader van het groene kaart stelsel – geen „verzekeraars” zijn [Looschelders, *Internationale Zuständigkeit für Klagen gegen ausländische Entschädigungsstellen und Grüne-Karte-Büros*, IPrax 2018, blz. 360; Nordmeier in *Wieczorek/Schütze*, ZP⁵, Art. 10 Brüssel Ia-VO, punt 16;

Simotta in Fasching/Konecny, *Zivilprozessgesetze³ V/1, Art. 10 EuGVVO 2012*, punt 18; Nagel/Gottwald, *Internationales Zivilprozessrecht⁹*, punt 3.194; Thole in Stein/Jonas, *ZPO²³ Art. 13 EuGVVO*, punt 10; Eichelberger in *BeckOK ZPO Brüssel Ia-VO Art. 10*, punt 39 (stand: 1 maart 2025)].

17 Tegen de toepassing van deze opvatting op het onderhavige geval zou echter het volgende kunnen pleiten: het schadevergoedingsorgaan moet hier niet – als een schaderegelaar (artikel 21 van richtlijn 2009/103, tevens overweging 35) of een schadevergoedingsorgaan dat optreedt op grond van artikel 24 van richtlijn 2009/103 (dus ingeval van vertragingen bij de afwikkeling van de schade of indien er geen schaderegelaar is aangewezen) – de communicatie met de verzekeraar vereenvoudigen en voor een snellere uitkering zorgen. Veeleer moet het wegens het ontbreken van een WA-verzekeraar en de daaruit voortvloeiende in artikel 10 van richtlijn 2009/103 bedoelde waarborgverplichting indien is voldaan aan de voorwaarden voor de aansprakelijkheid, als garantiefonds de schade (met mogelijk geringe afwijkingen) als een WA-verzekeraar zelf vergoeden.

18 De bewoordingen van artikel 13, lid 2, juncto artikel 11, lid 1, onder b), van verordening nr. 1215/2012 sluiten niet uit dat onder een „verzekeraar” niet alleen verzekeringsondernemingen in eigenlijke zin wordt verstaan maar ook eenieder die of elk orgaan dat volgens de voorschriften van het aansprakelijkheidsrecht in plaats van de bestuurder of houder van een motorvoertuig moet opkomen voor de schade van de benadeelde.

5.2.2. Voor deze opvatting zou een stelselmatige uitlegging kunnen worden aangevoerd:

19 Zowel de verzekeringsplicht volgens richtlijn 2009/103 als ook het gerecht van de woonplaats van de eiser (forum actoris) volgens artikel 13, lid 2, juncto artikel 11, lid 1, onder b) van verordening nr. 1215/2012 strekken op dezelfde wijze tot bescherming van de benadeelde. Door de verzekeringsplicht moet worden gewaarborgd dat de benadeelde ongeacht de financiële situatie van de schadeveroorzaker vergoeding krijgt. Het forum actoris moet in grensoverschrijdende situaties de handhaving van dit recht vergemakkelijken. Deze bepalingen van Unierecht hangen inhoudelijk dus met elkaar samen en zijn in dat opzicht coherent.

20 Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2009/103 verplicht elke lidstaat om een orgaan in te stellen of een orgaan te erkennen dat tot taak heeft materiële schade en lichamelijk letsel die (onder meer) zijn veroorzaakt door een niet-geïdentificeerd voertuig, ten minste binnen de grenzen van de verplichte verzekering te vergoeden (zie overwegingen 14 en 18). Hieraan ligt kennelijk de overweging van de Europese wetgever ten grondslag dat een schending van de verzekeringsplicht niet (dan wel slechts in een zeer beperkt, in artikel 10 nader gespecificeerd kader) tot een slechtere positie van het verkeersslachtoffer mag leiden. De materieelrechtelijke

bescherming van het slachtoffer moet bijgevolg ook bij een schending van de verzekeringsplicht gewaarborgd blijven.

- 21 Indien artikel 13, lid 2, juncto artikel 11, lid 1, lid b), van verordening nr. 1215/2012 echter aldus wordt uitgelegd dat alleen vorderingen tegen verzekeringsondernemingen daaronder vallen, dan zou de bevoegdheidsrechtelijke bescherming van de benadeelde in grensoverschrijdende situaties worden ondermijnd door een schending van de verzekeringsplicht.
- 22 Deze overwegingen pleiten voor de aanname dat ook schadevergoedingsorganen als bedoeld in richtlijn 2009/103 als „verzekeraar” in de zin van artikel 13, lid 2, juncto artikel 11, lid 1, onder b, van verordening nr. 1215/2012 moeten worden beschouwd [aldus Staudinger in Rauscher, *EuZPR/EuIPR⁵ I Artikel 10 Brüssel Ia-VO*, punt 19; in beginsel ook Mankowski, *Entscheidungsanmerkung zu 3 O 349/14 des Landgerichts Darmstadt*, VersR 2017, punten 1149 (1150 en 1151)]. Dit zou kunnen gelden voor verweerster tegen wie als schadevergoedingsorgaan (garantiefonds) van de lidstaat waar het voertuig van de schadeveroorzaker gewoonlijk is gestald in casu een vordering is ingesteld. In dit verband zou verzoeker als de (over het algemeen) „zwakkere partij” in de zin van de rechtspraak van het Hof kunnen worden aangemerkt. Verweerster is als schadevergoedingsorgaan namelijk economisch in een veel sterkere positie dan een typische benadeelde die is aangewezen op de vergoeding.
- 23 5.2.3. Tegen dit standpunt pleit echter dat de bevoegdheidsregels die afwijken van de algemene regel dat de rechter van de woonplaats van de verweerder bevoegd is, strikt moeten worden uitgelegd (arresten van 31 januari 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, punt 40, en 30 april 2025, Mutua Madrileña Automovilista, C-536/23, EU:C:2025:293, punt 29). Bovendien moet in aanmerking worden genomen dat, indien een WA-verzekeraar ontbreekt, een benadeelde volgens het systeem van richtlijn 2009/103 helemaal geen bevoegdheidsrechtelijke bescherming nodig heeft omdat hij volgens artikel 25, lid 1, van deze richtlijn – dat in het Oostenrijkse recht in § 9 VOEG is omgezet – zonder meer een beroep kan doen op het schadevergoedingsorgaan van de lidstaat van zijn woonplaats. Bijgevolg staat de benadeelde om zijn rechten te doen gelden in ieder geval een rechter in de lidstaat van zijn woonplaats ter beschikking, in het specifieke geval weliswaar niet in zijn woonplaats maar ter zetel van de vakorganisatie van verzekeringsondernemingen als Oostenrijks schadevergoedingsorgaan. De coherente opzet van de bescherming van benadeelden die blijkt uit het cumulatieve karakter van verordening nr. 1215/2012 en richtlijn 2009/103, vereist derhalve niet dwingend dat schadevergoedingsorganen (garantiefondsen) uit andere lidstaten als verzekeraar in de zin van de verordening worden beschouwd en de benadeelde daardoor een vordering in zijn woonplaats kan instellen.
- 24 5.3. Evenwel is ook verzoekers uitlegging van artikel 13, lid 2, juncto artikel 11, lid 1, onder b), van verordening nr. 1215/2012 mogelijk. Het Hof wordt

derhalve verzocht, een antwoord te geven op de vraag of deze bepalingen ook zien op schadevergoedingsorganen (garantiefondsen) als bedoeld in richtlijn 2009/103.

6. Tweede prejudiciële vraag

- 25 6.1. Voorwaarde voor een beroep op de bijzondere bevoegdheid overeenkomstig de artikelen 11 en 13 van verordening nr. 1215/2012 is volgens de bewoordingen van de bepalingen de rechtspraak van het Hof (arresten van 13 december 2007, FBTO Schadeverzekeringen, C-463/06, EU:C:2007:792, en 20 juli 2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576) de mogelijkheid van een rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar. Of een dergelijke rechtstreekse vordering mogelijk is, wordt bij vorderingen tegen een WA-verzekeraar in eigenlijke zin bepaald volgens het toepasselijke materiële recht, dat volgens het internationaal privaatrecht van de forumstaat moet worden vastgesteld (OGH, 7 Ob 65/21s, punt 15). In het onderhavige geval zouden de relevante conflictregels moeten worden ontleend aan het – volgens artikel 28 van verordening Rome II met voorrang toe te passen – Verdrag van Den Haag inzake de wet welke van toepassing is op verkeersongevallen op de weg. Ten aanzien van in een lidstaat geregistreerde motorvoertuigen vloeit de mogelijkheid van de rechtstreekse vordering in dit verband reeds voort uit artikel 18 van richtlijn 2009/103 en de uitvoeringswetten van de lidstaten.
- 26 6.2. Indien de eerste prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord, moet in het onderhavige geval echter de mogelijkheid van een rechtstreekse vordering tegen het volgens artikel 10 van richtlijn 2009/103 opgerichte Sloveense schadevergoedingsorgaan worden onderzocht. Artikel 25, lid 1, van deze richtlijn voorziet op zich slechts in een rechtstreekse vordering tegen het schadevergoedingsorgaan in de lidstaat van de woonplaats van de benadeelde. Verweerster, tegen wie een vordering is ingesteld, is in het onderhavige geval (ongeval in Kroatië, woonplaats van de benadeelde in Oostenrijk, tegenpartij met Sloveens kenteken) slechts aansprakelijk als regressschuldenaar („uiteindelijke schuldenaar”) volgens artikel 25, lid 1, onder a), van richtlijn 2009/103. Voor zover het toepasselijke nationale recht niet anders regelt, pleit dit tegen de mogelijkheid van een tegen verweerster ingestelde rechtstreekse vordering.
- 27 6.3. Verzoeker heeft in het onderhavige geval echter een rechtstreekse vordering ingesteld tegen verweerster die op geen enkele wijze heeft betwist dat een rechtstreekse vordering mogelijk is. Veeleer heeft zij ter zake slechts gesteld dat de bestuurder van het voertuig, dat op het moment van het ongeval in Slovenië was gestald maar niet tegen wettelijke aansprakelijkheid was verzekerd, niet schuldig is. Onder deze omstandigheden zou kunnen worden aangevoerd dat een verdere toetsing van de mogelijkheid van de rechtstreekse vordering met het oog op de bevoegdheidsregels niet meer vereist is.
- 28 6.4. Indien het Hof derhalve de toepasselijkheid van de artikelen 11 en 13 van verordening nr. 1215/2012 bevestigt, wordt verzocht om beantwoording van de

vraag of het voor het beroep op de op grond daarvan gemotiveerde bevoegdheid van het gerecht van de woonplaats van de benadeelde voldoende is dat verweerster de door verzoeker beweerde mogelijkheid van een rechtstreekse vordering niet betwist. Is dit niet het geval, dan zou in het vervolg van de procedure moeten worden onderzocht of de mogelijkheid van de rechtstreekse vordering voortvloeit uit het toepasselijke materiële recht.

7. Schorsing van de procedure

- 29 Aangezien daardoor twee mogelijke uitleggingen in aanmerking komen, is de verwijzende rechter, die in laatste aanleg uitspraak doet, gehouden om te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de in het dictum weergegeven vragen.
- 30 [OMISSIS] [schorsing van de procedure].

Oberster Gerichtshof
Wenen, 23 oktober 2025
[OMISSIS]

[naam en handtekening van de rechter die uitspraak dient te doen]